

РЕШЕНИЕ

№ 11802

гр. С., 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20231110108799 по описа за 2023 година

**Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.128, т.2 КТ и
чл.224, ал.1 КТ.**

Ищецът Л. В. Ш. твърди, че за посочения исков период от 01.10.2022 г. до 25.01.2023 г. е бил в трудово правоотношение с ответника ФИРМА, като не му е заплатено дължимото трудово възнаграждение и не е използвал платения си годишен отпуск. Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от **7 551,96 лв.**, представляваща дължимо трудово възнаграждение за периода от 01.10.2022г. до 25.01.2023г., както и сумата от **990 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван отпуск от 11 дни за 2022г. Претендира посочените суми, ведно със законната лихва от предявяване на исковите – 20.02.2023г. до окончателното плащане. Претендира разноси.

Ответникът ФИРМА в законовия срок по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на искова молба, с който оспорва иска за заплащане на трудово възнаграждение за периода от 18.11.2022 г. до 25.01.2023 г., като излага доводи, че в този период ищецът не е полагал труд при него. Не оспорва обстоятелството, че в периода от 01.10.2022г. до 17.11.2022г. ищецът е полагал труд, за което твърди да му е заплатено дължимото трудово възнаграждение. Излага доводи, че трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед № 63 от 27.01.2023г. Не оспорва факта, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът има 11 дни неизползван платен годишен отпуск за 2022г., но оспорва размера на дължимото обезщетение. Моли съда да отхвърли предявения иск за заплащане на трудово възнаграждение за периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г., както и иска за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за сумата над 200 лв. до предявения размер от 990 лв. Претендира разноси.

Съдът, като обсъди доказателствата, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска по чл. 128, т. 2 КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършена работа. За основателността на предявения иск по чл. 128 КТ е необходимо да се установи, че за процесния период страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е престирирал съобразно уговореното, както и размера на уговореното брутно трудово възнаграждение.

Безспорно между страните по делото е обстоятелството, че между тях е съществувало валидно трудово правоотношение, възникнало с трудов договор №36 от 09.09.2022г., което е прекратено към датата на депозиране на исковата молба. Не се оспорва и фактът, че в периода от 01.10.2022г. до 17.11.2022г. включително ищецът е полагал труд при ответника.

Спорен между страните е въпросът дали за периода от 01.10.2022г. до 17.11.2022г. включително ответникът е заплатил дължимото трудово възнаграждение на ищеца, както и дали ищецът реално е работил при ответника през останалата част от периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г., съответно дали са налице дължими трудови възнаграждения за този период, а при наличието на законово основание – и дали ответникът е заплатил в цялост същите.

Извън изричното признание на ответника за положения труд от страна на работника за периода от 01.10.2022г. до 17.11.2022г. включително, работодателят излага твърдения, че на ищеца е заплатено трудово възнаграждение по негова сметка в БАНКА с платежно нареждане от 19.10.2022 г. В тази връзка по делото е представен банков превод /л. 52/, съгласно който ответното дружество е извършило превод в полза на Л. Ш. за сумата от 1 163,97 лв., с посочено основание – по договор.

От приетото по делото писмо с изх. № 23005921/31.01.2023 г. от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекция „Инспекция по труда“ С., адресирано до ищеца /л. 10-11/, се установява, че е извършена проверка на ответното дружество, в хода на която от работодателя са представени платежни фишове за начислени трудови възнаграждения за периода от м. септември 2022 г. до м. ноември 2022 г. В тази връзка е изложена следната информация: за м. септември 2022 г. е начислено трудово възнаграждение за 15 отработени дни, като сумата за получаване в размер на 1 163,97 лв. е изплатена по банков път по предоставена от работника банкова сметка, за м. октомври 2022 г. е начислена сума в размер на 1 551,96 лв. за 21 отработени дни, изплатена срещу положен подпис, съответно за м. ноември 2022 г. е начислено трудово възнаграждение за 13 отработени дни в размер на 906,61 лв. – изплатена също срещу подпис.

В тази връзка предвид отразеното обстоятелство, че заплатената на 19.10.2022 г. сума в размер на 1 163,97 лв. е начислена като дължимо възнаграждение за м.09.2022 г., което не е част от заявената претенция, съдът намира, че същата е неотносима към настоящия спор, съответно не може да бъде съотнесена за погасяване на част от процесните задължения.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, с поставена допълнителна задача от съда да се посочи за процесния период от 01.10.2022 г. до 25.01.2023 г. какъв е бил размерът на дължимото възнаграждение на работника, респективно каква част от него е била изплатена и каква е останала дължима, вещото лице при анализ на приложените по делото доказателства, както и на фишове и платежни ведомости за работни заплати за м. септември 2022 г. – м. януари 2023 г., констатира, че за периода от 01.10.2022 г. до 25.01.2023 г. начислените общо брутни трудови възнаграждения са в размер на 3 181,82 лв., респективно нетните възлизат на

2 405,83 лв., като няма представени документи, доказващи извършени плащания на начислените нетни възнаграждения.

Предвид изложеното и с оглед изричното признание на ответника, обективизирано в отговора на исковата молба, относно дължимостта на трудови възнаграждения на ищеца за м.10.2022г. в размер на 1 551,96 лв., съответно за м.11.2022г. в размер на 906,61 лв., представляващи начислени нетни възнаграждения, макар да е налице информация от извършената от страна на инспекцията по труда проверка, че са изплатени срещу подпис на лицето, съдът приема, че същите не са били реално получени от него, доколкото липсват доказателства в тази насока. По делото са представени платежни фишове за м.11.2022, м.12.2022г. и м.01.2023г., но в същите липсва положен подпис за „получил сумата“. В този смисъл са и твърденията на ищеца, който излага, че заплатите са били заплащани само по банков път, като същият отрича да ги е получавал на ръка в брой.

При изчисляване размера на дължимото трудово възнаграждение, съдът взема предвид констатациите на вещото лице по неоспореното и прието по делото заключение на вещото лице по ССЧЕ, съгласно което дължимото брутно трудово възнаграждение за м.10.2022г. за 21 работни дни е в размер на 2 000 лв., или 1 551,96 лв. нетно, съответно това за м.11.2022 г. при отработени 13 дни възлиза на 1 181,82 лв. брутно, или 906,61 лв. нетно.

Съдът кредитира заключението по ССЧЕ като компетентно изготвено, потвърждаващо изложеното обстоятелство, че ответникът е начислил трудови възнаграждения за месеците октомври и ноември 2022 г. в общ нетен размер 2 458,57 лв., с изключение на частта, в която от посочената сума вещото лице е приспаднало сумите, посочени в т. 3 и т. 4 от представената таблица на стр. 2 от експертизата, в размер на 24,80 лв. и 24,34 лв., с направеното пояснение в о.с.з., проведено на 13.06.2023 г., че представляват вноски по здравното осигуряване, дължими независимо от това дали лицето работи или не.

Съгласно практиката на ВКС при иск с правно основание чл. 128, т.2 КТ може да се присъди брутно трудово възнаграждение или остатъкът от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като решението трябва да е ясно дали се присъжда брутно трудово възнаграждение, или се присъжда остатъкът след приспадане от брутно трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски. Когато е присъдено брутно трудово възнаграждение, дължимите данък и осигурителни вноски ще се изплатят от събраните суми в изпълнителното производство. За да се съберат тези публични държавни вземания е необходимо в съдебното решение ясно да е посочено дали се присъжда брутно трудово възнаграждение, в който случай съдебният изпълнител е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения, или се присъжда остатъкът след приспадане от брутно трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски /в този смисъл Решение № 154 от 24.06.2015г. на ВКС по гр.д. № 6134/2014г., III Г.О., ГК, Решение № 166 от 25.02.2010г. на ВКС по гр.д. № 220/2009г., III Г.О., ГК/.

В процесния случай претенцията на ищеца не е изрично конкретизирана относно обстоятелството дали се отнася до брутният или до нетния размер на дължимите трудови възнаграждения, но съдът констатира, предвид данните по делото, че искането за дължимото възнаграждение за м.10.2022г. е посочено в неговия нетен размер, съответно това за м.11.2022г., м.12.2022 г. и м.01.2023 г. – в техния брутен размер. Предвид признанието на ответника и с оглед приложимостта на еднакъв ред за

присъждане и след това изпълнение на дължимите суми, съдът намира, че исковата претенция се явява основателна за сумата от 2 458,57 лв., представляваща нетния размер на дължимото се трудово възнаграждение за периода от 01.10.2022 г. до 17.11.2022 г., от които 1 551,96 лв. възнаграждение за м.10.2022 г., съответно 906,61 лв. – възнаграждение за м.11.2022 г.

За достигане до извод за основателност на дължимите възнаграждения и за останалата част от периода, а именно от 18.11.2022 г. до 25.01.2023 г., следва да се установи дали през него ищецът реално е полагал труд в ответното дружество.

Ищецът в своя уточнителна молба от 07.03.2023 г. излага, че е полагал труд при ответника до 10/11-ти ноември 2022г., когато управителят е прибрал машината, с която работникът е боравел, поради нуждата от ремонт. Същият изрично посочва, че след посочената дата е бил „в очакване да го повикат за поредната задача“, като не е полагал друг труд предвид това, че работата му е била свързана с въпросната машина. С изявленията си ищецът признава неизгоден за себе си факт, а именно обстоятелството, че не е престираля своя труд при ответника през останалата част от процесния период.

Изложеното се потвърждава и от показанията на разпитания по делото свидетел Св. В. П. – възложител на сондажни дейности на ответното дружество, за извършването на които същият е наел процесната машина. Посочва, че последната я е получил от ответника, а с нея е оперирал ищецът за времето от м. май 2022 г. до края на м. октомври 2022 г., когато машината е била изтеглена за ремонт. Свидетелят излага, че лично е виждал ищеца да работи с нея, същият я е поддържал на територията на гр. С. и С.-област, като единствено той я е и ремонтирал. Твърди се, че след посочената дата собственикът на процесната машина я е изискал, поради което свидетелят я е изпратил с камион.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля като логични и обективно дадени от лице, запознато с действително извършваната от ищеца работа, в това число и пряк свидетел на описаната дейност. С оглед установяване на обстоятелствата, за които е ангажиран свидетелят обаче, може да се направи изводът, че ищецът е полагал труд при ответника, но в момент, предхождащ обсъждания процесен период, т.е. преди 18.11.2022г.

От друга страна, съдът намира показанията на доведения от ответника свидетел – Т. М. П., за неотнoсими към предмета на спора. Макар лицето да е бивш негов работник, изпълнявал длъжността „шофьор“ за периода от м. януари 2021г. до края на м. март 2023г., същият извън твърдението, че ответното дружество се занимава с дистрибуция на дискове, не излага сведения за фактите и обстоятелствата, за изясняването на които съдът е допуснал неговия разпит. Същевременно лицето посочва, че не познава Л. Ш., въпреки че видно от приложените по делото протоколи за неявяването на ищеца на работа, свидетелят е удостоверил тяхното съдържание чрез подписа си. Предвид изложеното и с оглед формалната доказателствена сила на частните документи /че изявленията в тях са направени от лицата, от които външно изхождат/, съдът не кредитира показанията на свидетеля.

Следва да се отбележи, че независимо от противоречивите твърдения и на двете страни по делото относно обстоятелството дали считано от 18.11.2022г. ищецът е ползвал неплатен отпуск по давление на работодателя, каквито са изложените от него твърдения в исковата молба, или се е водел самоотлъчка съобразно съдържанието на приложените отчетни форми и протоколи за неявяване на работа /л. 45-51/, съдът

достига до единствения краен извод, че за периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г. Л. Ш. не е престираля своя труд при ответника, респективно не е налице основание за получаване на трудови възнаграждения за този период. Това е така, не само предвид нелогичното поведение на работодателя, представил заповед за разрешаване ползването на неплатен годишен отпуск /л. 60/ за период от време, през който след това е водел работника като неявил се на работа – от 18.11.2022 г. до 30.11.2022 г., но и съобразно нормата на чл. 160, ал. 1 КТ, по аргумент за противното от която може да се направи извод, че неплатеният отпуск не може да се нареди едностранно от работодателя, а винаги трябва да е по молба на съответния работник, каквато ищецът категорично отрича да е подавал, но преди всичко с оглед изричното признание на ищеца, че не е полагал труд при ответника след 10/11-ти ноември 2022 г.

Във връзка с обсъдените доказателства по делото и с оглед изричните изявления на ищеца, съдът намира, че не се установява наличието на предпоставките на чл.128,т.2 КТ за периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г. Не се доказва фактическото полагане на труд по съществуващо трудово правоотношение за описания период, поради което и не е възникнало задължение за ответното дружество – работодател за заплащане на трудово възнаграждение, на основание цитираната законова разпоредба. Това следва от характеристиките на трудовия договор като двустранен и възмезден такъв, по силата на който трудово възнаграждение се дължи срещу реално престиран труд.

По изложените по-горе мотиви, с оглед признанието на ответника за дължимост на част от процесните суми, а именно трудови възнаграждения за периода от 01.10.2022г. до 17.11.2022г. в общ нетен размер на 2458,57 лв., до размера на посочената сума и за посочения период искът е основателен и следва да се уважи. За горницата до пълния предявен размер от 7 551,96 лв. и за периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г., искът следва да бъде отхвърлен, доколкото по делото не се установи ищецът реално да е полагал труд при ответника за посочения период.

По иска по чл. 224, ал. 1 КТ:

Съгласно чл. 224 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение служителът има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, чийто размер се определя въз основа на полученото среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, през който служителът е работил най-малко 10 работни дни.

За основателността на иска ищецът следва пълно и главно да докаже наличието на трудово правоотношение между страните, което е прекратено, независимо от основанието за прекратяване, както и размера на брутното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди уволнението.

В тежест на работодателя-ответник е да докаже положителния факт на ползване на отпуска или заплащането на дължимото обезщетение за неизползването му.

С доклада по делото съдът е отделил като безспорно обстоятелството, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е имал 11 дни неизползван платен годишен отпуск, съгласно изричното признание на посочените факти от страна на ответника.

В отговор на поставения допълнителен въпрос към вещото лице в о.с.з., проведено на 13.06.2023г., същото посочва, че размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца на ден възлиза на 90,91 лв. В тази връзка в същото последно по делото о.с.з. по искане на ищеца на основание чл. 214 ГПК е допуснато изменение на предявения иск за сумата от 990 лв. вместо за сумата от 200 лв., представляваща обезщетение за

неизползван отпуск в размер на 11 дни за 2022г. Ответникът е възразил срещу допуснатото изменение с оглед основателността на този размер, но предвид обстоятелството, че същият не оспорва факта, че ищецът разполага с право на платен годишен отпуск за 11 дни за 2022 г., който не е бил използван, съобразно диспозитивното начало и направеното искане, предявеният иск е изцяло основателен за сумата от 990 лв. и следва да се уважи.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът съобразно уважената част от исковите и представен списък в размер на 383,54 лв. за адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено от ищеца на адв. Д., видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 16.02.2023г., представляващ разписка за получената сума /л.16/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковите в размер на 834,79 лв. –адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено от ответника на адв. Д., видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 18.04.2023 г. /л. 62/.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата от 263,26 лв. държавна такса и депозит за вещо лице съобразно уважената част от исковите.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ....., да заплати на Л. В. Ш., ЕГН ....., на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от **2458,57 лв.**, представляваща дължимо **нетно трудово възнаграждение** за периода от 01.10.2022 г. до 17.11.2022г., ведно със **законната лихва** от 20.02.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 7551,96 лв. и за периода от 18.11.2022г. до 25.01.2023г.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ....., да заплати на Л. В. Ш., ЕГН ....., на основание чл.224, ал.1 КТ сумата от **990 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 11 дни за 2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ФИРМА, ЕИК ....., да заплати на Л. В. Ш., ЕГН ....., сумата от **383,54 лв.** разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Л. В. Ш., ЕГН ....., да заплати на ФИРМА, ЕИК ....., сумата от **834,79 лв.** разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ФИРМА, ЕИК ....., да заплати по сметка на СРС сумата от **263,26 лв.** държавна такса и депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____